

3. søndag efter trinitatis 2022

Den 3. juli kl. 9.30 i Gloslunde med nadver og kl. 11.00 i Arninge kirke med nadver

736 Den mørke nat forgangen er

8 Om alle mine lemmer

492 Guds igenfødte, ny-levende sjæle

365 Guds kærlighed ej grænse ved

724 Solen stråler over vang (mel Nyord)

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Vi kender det alle sammen.

Enten fra os selv eller fra noget familie eller nogle venner og bekendte.

Man synes, at andre i samfundet får mere, end de fortjener. Mens andre kunne fortjene mere, end de får.

Nogle sparer flittigt op gennem et langt liv, til pension og alderdom, men må opleve, at der ikke er ret meget tilbage, når renter, skat og inflation har været der.

Samtidigt oplever man andre, der ikke har sparet op og lagt til side, få tilskud og tillæg, som andre ikke får, der har sparet op.

På samme måde oplever mennesker, der har boet til leje det meste af deres liv, at der ikke er sket nogen opsparing. Mens dem, der har boet i en ejerbolig, sidder med en stor friværdis 30 år efter.

Eller også giver tidspunktet for, hvornår man køber en bolig, også store forskelle, f.eks. før eller efter finanskrisen.

Hvad er retfærdigt og hvad er uretfærdigt her?

Det er meget svært at sige.

Og der er nok ikke nogen evig, fast skala for, hvad der er retfærdigt og uretfærdigt, fordi der er så mange faktorer i spil.

Er det retfærdigt eller uretfærdigt at give til dem, der har ødslet en formue væk?

Det spørgsmål ramler lige ind i dagens tekst.

x

Jesus fortæller historien om to sønner, den hjemmeboende og den fortabte søn.

Af de to sønner vælger den ene at få sin del af arven udbetalt, og den anden bliver hjemme og passer gården og passer faderen.

Så rejser den yngste søn ud i verden med sin arv og hvad der kommet let, går let, så hurtigt havde han formøblet sin arv.

Han bliver ludfattig, fortryder, kommer hjem til faderen, som tager imod ham med den kærlighed, som forældre altid bør udvise overfor deres børn, uanset hvor tåbeligt de opfører sig.

Sønnen, der blev hjemme, den flittige og pligtopfyldne, bliver forstemt og sur. Han har gjort alt det rigtige hele livet igennem. Og aldrig rejst eller undet sig selv nogle fornøjelser. Han har pænt passet faderen og ejendommen.

Mens broderen ødslede den halve formue op, gjorde hver dag til en fest med vin og kvinder og sang, for så at blive fattig, daglejer, foragtet.

Alligevel vælger faderen at slagte fedekalven og glæde sig over den fortabte søn, som nu er kommet hjem.

Til den hjemmeboende, skuffede og vrede søn, siger faderen: "Mit barn, du er altid hos mig, og alt mit er dit. Men nu burde vi feste og være glade, for din bror her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet".

x

Jeg har altid haft det svært med denne lignelse.

Jeg forstår til fulde den pæne broders klage.

For på papiret er det jo sådan set forkert og uretfærdigt, at faderen vælger at give den fortabte søn mere, end hvad der tilkommer ham.

Den fortabte søn havde jo fået sin andel, én gang for alle, og må tage konsekvenserne af sine valg. Det kunne måske også være gået omvendt, at sønnen der rejste ud i verden blev rig ved at investere sin formue, mens ham der blev og passede familiens gård måske tabte penge på misvækst, hungersnød eller dårlig drift af jorden.

Ville faderen mon så ikke også have slagtet fedekalven?

x

Faderen møder sin søn med den tilgivende kærlighed, som vi alle bør møde vore kære med.

Den yngste søn var en charlatan, der bortødslede en formue, og burde have levet og handlet anderledes. Der kunne rejses masser af indvendinger mod ham.

Men det er ikke det, som det handler om.

Faderen troede ham død, eller regnede aldrig med at se ham igen, og så kommer han, godt nok miserabel og elendig, men det er lige meget. Han lever. Og ingen glæde kan være større for en far eller mor end at genfinde sønnen i levende live.

x

Og med til historien hører jo også, at der ikke berettes om, at den fortabte søn får mere end den fedekalv, der slagtes. Han får husly og mad og rent tøj, men han får jo ikke nye andele af arven.

For faderen pointerer til den hjemmeblivende: "Alt mit er dit". Og når festen og glæden over den hjemvendte søn er forbi, får han måske kun et daglejerjob hos broderen.

X

Så lignelsen giver intet belæg om, at vi skal slå en streg over al gæld. Kunne vi ikke låne og afdrage og få kredit, og med vished om at det skal overholdes, ville samfundet bryde sammen.

Hvad Jesus lærer os er, at uanset hvor tossede vi opfører os i livet, og vi opfører os alle dumt og tåbeligt og småligt og måske også lidt ondt, så skal vi også være villige til i samværet med hinanden at se stort på det. Og møde hinanden med tilgivelse og kærlighed. Sådan som faderen modtager sønnen.

Og igen: det betyder ikke, at vi skal annullere alle gældsforpligtelser eller nulstille den praktiske verdens mange forpligtelser. På ingen måde.

Men det betyder, at vi som mennesker skal møde hinanden med stort og åbent sind, og ikke lade udvortes regnskab gøre livet surt mellem os.

Og jeg tror end ikke, at den gamle fader tænkte på tilgivelse, for glæden var så stor over at se sønnen igen, som han troede død, at omfavnelser og glædestårer kom af sig selv. Om fedekalven slagtes, betyder ingenting i den sammenhæng.

x

Selvfølgelig må og skal ethvert samfund og enhver opdragelse, fra barn og ung og til voksen, i sin indretning vise omhu og rettidighed, så fordærlig adfærd, som den fortabte søn udviser, ikke belønnes. Der skal altid være konsekvenser af vore valg, og vi må alle lære at vores valg og livsstil indebærer virkninger.

Men al den hårde praksis falder helt bort ved glæden over at se sin fortabte søn igen. Så hører regnskabet op.

x

Som faderen tager Gud altid imod os, uanset hvor dumme og tossede og vilde vi har været.
Der er også plads i paradiset til tåber og charlataner og røvere.

AMEN